

6. Наказ Міністерства фінансів України від 09.09.2014 р. № 879 «Про затвердження Положення про інвентаризацію активів та зобов'язань» // Офіційний вісник України. – 2014. – № 91. – Ст. 2627.

Поліщук О.В.

студентка,

Національна академія Служби безпеки України

ПРОБЛЕМИ РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВІДНОСИН ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

На сьогоднішній день в нашій державі наявна низка законодавчих та інших нормативно-правових актів, спрямованих на регулювання, захист та розвиток вітчизняного інформаційного простору, а також створено основи такої галузі законодавства як інформаційне право.

Важливою проблемою залишається до тепер певна несистемність вітчизняної політики в інформаційній сфері, зокрема законодавчі акти ухвалюються з метою вирішення тактичних завдань без урахування стратегічних орієнтирів та об'єктивних українських умов. Окрім того, частина інформаційних відносин регулюється підзаконними, а подекуди й відомчими нормативними актами. Дана тема завжди є актуальною та потребує уваги.

Значна кількість питань функціонування інформаційної сфери в Україні залишається на теперішній час недостатньо врегульованою на законодавчому рівні – це стосується як проблем інфраструктури, так і діяльності ЗМІ, інформаційно-аналітичних установ тощо [1, с. 9].

У сучасний період у системі інформаційного законодавства свого вирішення потребують такі проблеми в сфері створення, поширення та використання інформації як: формування правових умов для забезпечення плюралізму, прозорості та неупередженості діяльності ЗМІ, недопущення їх монополізації та використання у маніпулятивних цілях.

Фактично відсутнє правове регулювання функціонування в Україні міжнародних інформаційних обмінів та інформаційних систем, найяскравішим прикладом яких є Інтернет та відсутність поняття засобу масової інформації в мережі Інтернет, унеможливорює здійснення перевірки інформації, яка там поширюється та створює передумови для використання Інтернет-ЗМІ у деструктивних цілях, вдосконалення

захисту інтелектуальної власності в умовах поширення Інтернет-технологій [2, с. 27].

Актуальною проблемою залишається питання професійної компетентності та моральної відповідальності журналістів перед суспільством, на що звертає увагу й Національна спілка журналістів України (далі – НСЖУ) [3, с. 43].

Відкритою залишається проблема неузгодженості термінології в інформаційному законодавстві. Нині використовується низка термінів, що недостатньо коректні або не мають чіткого визначення свого змісту, що дозволяє почати використовувати їх довільно – такими, зокрема, є «інформаційно-психологічна безпека» та «інформаційно-психологічні впливи» тощо [4, с. 136].

Потрібно звернути увагу на відсутність в нормативно-правовому полі України визначення понять «державної інформаційної політики» та «національного інформаційного простору». Також, існує потреба чіткого визначення на законодавчому рівні таких категорій як «предмет інформаційних правовідносин», «об'єкт інформаційного права» тощо.

На сьогодні актуальним постає питання вдосконалення українського інформаційного законодавства у сфері створення, поширення та використання інформації відповідно до сучасних потреб та викликів.

На думку значної кількості вітчизняних правознавців таке вдосконалення має відбуватися шляхом кодифікації – розробки та прийняття Інформаційного кодексу України (Кодексу України про інформацію).

Варто зауважити, що про необхідність розробки такого кодексу йшлося ще в Указі Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 31 жовтня 2001 року «Про заходи щодо вдосконалення державної інформаційної політики та забезпечення інформаційної безпеки України». Окрім того, необхідність прийняття Інформаційного кодексу України законодавчо закріплено в «Основних засадах розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» [5, с. 4].

Таким чином впродовж більше ніж десяти останніх років ведуться численні дискусії про необхідність розробки та прийняття Інформаційного кодексу України та про те, яким він має бути.

Проте, незважаючи на різні підходи, правознавці наполягають на необхідності розробки та прийняття Інформаційного кодексу України та вважають за необхідне об'єднати в ньому механізми регулювання провідних суспільних відносин, об'єктом яких є інформація незалежно

від форми, способу, засобу чи технології її поширення. Такий кодекс має чітко визначити об'єкт, предмети інформаційного права, суб'єкти інформаційних правовідносин, правовий режим доступу до інформації, а також передбачити механізми забезпечення інформаційного суверенітету України та забезпечення інформаційної безпеки громадян, суспільства та держави як складових національної безпеки України.

Не зважаючи на те, що інформаційна сфера є безумовним лідером у кількості законів, які її регулюють, аналіз чинного вітчизняного законодавства засвідчує низку прогалин.

Свого вирішення потребують такі проблеми в сфері створення, поширення та використання інформації як:

- формування правових умов для забезпечення плюралізму, прозорості та неупередженості діяльності ЗМІ;
- унормування діяльності з поширення інформації в мережі Інтернет;
- вдосконалення захисту інтелектуальної власності в умовах поширення Інтернет-технологій;
- вдосконалення правових вимог щодо дотримання журналістами професійних етичних стандартів;
- узгодженість термінології в інформаційному законодавстві тощо.

В Україні упродовж останніх років напрацьовано низку законодавчих актів, які регулюють відносини, що виникають в інформаційній сфері, зокрема щодо забезпечення інформаційної безпеки держави. Однак, доводиться констатувати, що в сучасних умовах розвитку суспільства інформаційне законодавство потребує якісних змін. За всієї його розгалуженості воно залишається суперечливим, належним чином не систематизованим і не кодифікованим.

Отже, цілковито підтримую думку вчених про необхідність розроблення та прийняття Інформаційного кодексу. Погоджуюсь з тим, що розроблення національної правової бази, її гармонізація з міжнародними інституціями, тобто приведення відносин у сфері інформації у відповідність до міжнародних стандартів, сприятиме зміцненню інформаційної безпеки України та підвищенню її міжнародного авторитету як демократичної і правової держави.

Список використаних джерел:

1. Гевлич В. Державна політика України у сфері захисту персональних даних: міжнародно-правовий аспект / В. Гевлич, В. Селіванов // Право України. – 2006. – № 1. – С. 9-15.

2. Дозорцев В.А. Система правового регулювання товарних інформаційних відносин. // Научно-техническая информация. Серия 1. – 2007. – № 9. – С. 3.

3. Боєр В. М., Павельєва О. Г. Інформаційне право: підручник Ч. 1 / В. М. Боєр, О. Г. Павельєва; ГУАП. – СПб., 2006. – 116 с.

4. Дашян М.С. Право інформаційних магістралей / М.С. Дашян. – М.: Волтерс Клувер, 2007. – 288 с.

5. Віхорєв С.В. Що є в інформаційному праві // http://www.sbcsnfo.ru/articles/doc/gtc_doc/FILOSOF.html

Поліщук О.В.

студентка,

Національна академія Служби безпеки України

ВИДИ ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРАВОВІДНОСИН

Для встановлення юридичної відповідальності є закріплене положення, передбачене ст. 27 Закону України «Про інформацію» відповідальність за порушення законодавства про інформацію та інших нормативних актів у сфері інформаційного законодавства, що передбачають притягнення винних у скоєнні конкретних правопорушень [1].

Для встановлення мети юридичної відповідальності за порушення інформаційного законодавства є: правова охорона та захист інформаційних прав і свобод людини та громадянина від протиправних втручань; забезпечення нормального функціонування механізму правового регулювання у сфері інформаційних правовідносин; утвердження законності та правопорядку в суспільстві, покарання винного за скоєне правопорушення, а також попередження правопорушення в майбутньому; гарантування реалізації суб'єктами інформаційних відносин своїх прав та виконання обов'язків.

Підставами для настання юридичної відповідальності, пов'язаних у сфері інформаційних правовідносин є порушення правових норм інформаційного законодавства, які проявляються у конкретному складі інформаційного правопорушення. Сутність юридичної відповідальності полягає в обов'язку винної особи виконувати вимоги, які висуваються до неї державою у вигляді примусових заходів, встановлених законом за